

CARTA DOMINICAL

19 DE MARÇ DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Quaresma. Camí de llibertat IV – La vocació, llibertat vinculada

Pel que ja hem dit, és a saber, que Déu ens vol lliures, que som lliures per a l'amor, que el patiment i la contrarietat contribueixen a madurar la llibertat, s'entendrà que som més lliures com més vinculats (compromesos) estem.

Sabem que això és justament el que avui molts no poden entendre o no volen acceptar. No és fàcil explicar-ho quan en l'interlocutor hi ha una actitud bàsica de viure tancat en si mateix. Com aquell jove que, fa anys, es resistia a cedir davant l'enamorament que sentia respecte d'una noia, "perquè no volia deixar de ser lliure": no volia assumir cap vincle. Avui potser optaria per mantenir una relació "sense compromís". Més tard, gràcies a Déu, es va casar i va ser feliç.

Aquest diumenge tenim un record molt especial del Seminari i dels joves que a la nostra diòcesi es preparen per al sacerdoci. Són joves absolutament normals, que han viscut una experiència tal de seguiment com a deixebles de Jesucrist, que avui es presenten a l'Església perquè creuen que el mateix Jesucrist els crida a ser sacerdots, en la línia dels Apòstols. ¿Què pensar-ne, de la llibertat d'aquests joves? Si arriben a ser ordenats preveres, ¿han renunciat a la seva llibertat?, ¿són menys lliures que abans?; si lliuren sincerament la seva vida a complir els compromisos que comporta la vida ministerial, ¿no significa això que perden autonomia?

Acceptades les diferències, en el fons estem en el mateix cas que aquell jove que no volia assumir cap vincle. Quan la llibertat es deixa il·luminar i envair per l'amor autèntic, llavors la persona se sent veritablement lliure. Va escriure Edith Stein:

L'autoentrega és la més lliure obra de la llibertat. Qui s'entrega a la gràcia (a l'amor de Déu) tan enterament despreocupat de si mateix

–de la seva autonomia i de la seva individualitat tancades– s'hi fondrà (en la gràcia) essent totalment lliure i plenament ell mateix. Sobre aquest rerefons destaca clarament la impossibilitat de trobar el camí mentre un encara es miri a si mateix.

Els seminaristes són joves que s'ofereixen a si mateixos com a resposta a tres vocacions o crides: la crida a existir com a criatures de Déu, la crida a la fe com a deixebles de Jesucrist i la crida al presbiterat com a apòstols a l'Església. La crida a la llibertat és present en cadascuna d'aquestes vocacions. La llibertat rau inicialment en la vocació a existir. Però aquesta llibertat creix i madura quan en el baptisme i en la vida de fe es veu impregnada d'amor a Déu i als germans. Després assoleix la seva maduració quan la persona realitza el seu acte més lliure quan s'ofereix a si mateix per amor en resposta a la crida de Crist. Llavors la llibertat del seminarista troba el seu ple sentit en veure's concretada en una forma de vida, en actes i gestos propis de l'apòstol, totalment disponible per al servei que necessiti el Poble de Déu.

La llibertat del sacerdot viscuda així, es veu capaç d'assoliments insospitats. Al Nou Testament aquesta llibertat té un nom no fàcil de traduir: *parresia*. És a dir, confiança, valentia, sinceritat en el parlar, fins i tot "gosadia". Aquesta era la manera de parlar i actuar de Jesús mateix i dels Apòstols.

Tots els que, escoltant la vocació de Jesús, han estat capaços de respondre-li lliurant-li tot el que són, experimenten aquesta plenitud de llibertat com un gran regal.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat